

Osobnosti hlucké historie

Marie Plačková

Ignác Černík (19. ledna.1905–19. února 1982)

Kněz, který působil v Hluku od roku 1933 do roku 1950. O svou farnost pečoval nejen v rámci kostelních aktivit, byl také horlivým hýbatelem hluckého kulturního dění. Stal se vzdělavatelem katolického spolku Orel, s mládeží připravoval besídky a loutková divadelní představení. Hlučané ho měli velmi rádi.

V padesátých letech 20. století neohroženě bojoval proti zvlí komunistického režimu. Poté, co přečetl z kazatelny pastýřský list útočící na vládnoucí bolševickou garnituru, byl na něho vydán zatykač. Když ho přišla Státní bezpečnost zatknout, podařilo se mu uniknout. Nějakou dobu se pak skrýval v Uherském Brodě a Buchlovicích. Z Rakouska, kam ho tajně převezli přátelé, se dostal do Argentiny. Tam také zemřel.

Vděční pamětníci mu věnovali pamětní desku, která je umístěna na hluckém hřbitově.

Dominik Černý (4. srpna 1903–13. června 1973)

Rodák z Chrlic, vystudoval učitelský ústav v Brně. Učil postupně v Dolním Němčí, v Jankovicích, Polešovicích v Kunovicích, v Buchlovicích a v Hluku . Všude se věnoval rovněž činnosti osvětové, pracoval v Sokole a studoval lidové umění. Zejména jeho působení v Hluku (od roku 1929) bylo velmi významné. V roce 1938 se stal členem Moravsko-slovenské společnosti, jejímž úkolem bylo zachovat projevy lidové kultury. O něco později se stal členem (a kdo svého zatčení i předsedou) spolku Národopisná Morava.

Za okupace se zapojil do ilegální činnosti. Pomáhal prchajícím důstojníkům při přechodu hranic, často jim i jiným odbojářům poskytoval útulek. Po vyzaření organizace byl 12. června 1942 zatčen gestapem. Pokusil se o sebevraždu, byl však zachráněn, usvědčen, odsouzen a deportován do koncentračního tábora v Osvětimi. Po 11 měsících byl převezen do Buchenwaldu a měsíc poté do lágru Dora. Odtud se vrátil domů až po osvobození v roce 1945.

Obr. 1. Hlucký farář Ignác Černík (uprostřed).

Obr. 2. Učitel Dominik Černý.

Po založení Svazu osvobozených politických vězňů se stal jeho členem. Později mu byla vytýkána příslušnost k Národopisné Moravě, která se projevila fašizující činností. O své právo musel bojovat. Členství ve svazu mu bylo nakonec potvrzeno.

V osvobozené vlasti se Dominik Černý zvýšenou měrou věnoval dějinám Hluku a zejména jeho tvrze. Marně se snažil probudit zájem o tuto historickou památku, která nezadržitelně chátrala. Změna nastala až v roce 1947. Tehdy vyšla kniha Františka Kožíka *Na dolínách svítá*. Hrdinu hejtmana Šarovce usadil spisovatel na hluckou tvrz. Toho Dominik Černý využil. Jeho zásluhou se mezi Hlučany dostalo na 300 výtisků románu a Hluk se o svou tvrz konečně začal vážně zajímat. Vytvořila se komise, kreslily se plány, přesvědčení o nutnosti záchranu tvrze neustále mohutnělo. Nepomohlo ani to, že nepřátelé záměru si vymohli přeložení Dominika Černého do Starého Města. Denně dojížděl do Hluku, na bouřlivých schůzích dokazoval oprávněnost své myšlenky, přednášel, agitoval. Nakonec opravdu došlo k vyklizení skladištních prostor na tvrzi i k opatření potřebných finančních prostředků. A tak se odvážná myšlenka Dominika Černého stala skutkem. V roce 1965 byla obnovená tvrz slavnostně otevřena a je dnes chloubou celé jižní Moravy. Jeho vztah k historii a tradicím se projevil také tím, že vytvořil se svými žáky folklorní kroužek, který později tvořil základ pro pořádání Dolňáckých slavností.

Dominik Černý se zapsal do paměti Hluku i svými obrazy a grafikou. Jeho oblíbenými motivy se stalo okolí tvrze, pole a stráně okolo Hluku, zákoutí potoka Okluky. Jeho obrazy z přírody i ze života lidu dokazují, jak hluboce se sžil s hluckým prostředím.

O. Eliáš Antonín Dohnal (narozen 1946)

Narodil se v roce 1946 v Hluku v domě č. p. 190 v rodině Josefa a Františky Dohnalových. Vyučil se elektrikářem, poté při zaměstnání dálkově vystudoval průmyslovku. Pak nastoupil do Litoměřic na bhosloveckou fakultu. Primicie měl v Hluku 23. dubna 1972. V období 1972–1991 působil jako kněz v letech 1972–1991 v římskokatolické církvi ve Zlíně, Slušovicích a Moravském Berouně.

V roce 1991 se rozhodl vstoupit do takové řehole, která má svou spiritualitou nejbližší k dědictví sv. Cyrila a Metoděje. Takovou byla řehole sv. Bazila Velkého řecko-katolické církve. Téhož roku vstoupil do noviciátu ve Varšavě. Jeho působištěm se stal klášter v Trebišově a zároveň učil na teologické fakultě v Prešově, kde také udělal doktorát.

Od roku 2003 působí na Ukrajině.

Obr. 3. O. Eliáš Antonín Dohnal.

P. Jan Maria Vianney Dohnal OFM (narozen 13. října 1955)

Narodil se v Hluku v domě č. p. 106 na "Činčavě" v rodině Jana a Marie Dohnalových. Poté co se vyučil nástrojařem, pracoval tedy v Autopalu jako nástrojař.

Dále pak studoval při zaměstnání a pravidelně navštěvoval večerní mše svaté ve františkánském kostele v Uherském Hradišti. Tam poznal lidi, kteří velmi ovlivnili jeho duchovní zrání.

Po maturitě v roce 1977 a absolvování základní vojenské služby (v Bratislavě a v Chebu) se již do Hluku nevrátil. V únoru 1980 vstoupil do noviciátu, poprvé oblékl františkánský hábit a přijal nové-řeholní jméno Jan Maria Vianney. Samozřejmě všechny tyto kroky byly tajné.

V prosinci 1987 přijal P. Jan Dohnal jáhenské svěcení a v červnu 1988 pak kněžské svěcení. Veřejnou primicíi v Hluku měl až v květnu 1990.

Při provinční kapitule v květnu 2000 byl ve věku pouhých 45 let zvolen provinčním ministrem františkánské provincie v Čechách a na Moravě.

Vladislav Dřínek (narozen 4. července 1929)

Narodil se v Hluku. Po studiu na právnické fakultě Komenského univerzity v Bratislavě (1950–1952) absolvoval v letech 1952–1957 Diplomatický institut v Peking. V letech 1965–1969 vykonával externí vědeckou aspiranturu na Právnické fakultě UKO v Bratislavě, kde také 1968 získal akademický titul JUDr. Dne 23. dubna 1997 mu byl Vědeckou radou Diplomatického institutu v Peking udělen titul profesor-konzultant.

V letech 1957–1970 působil v asijském odboru Ministerstva zahraničních věcí, z toho 1960–1964 jako diplomatický pracovník na zastupitelském úřadu v Peking. V období normalizace byl pro nesusouhlas se sovětskou okupací naší země vyloučen z veřejné činnosti; byla zrušena jeho externí aspirantura a mohl vykonávat jen příležitostné práce. Studium čínské problematiky se nadále zabýval jen soukromě.

Roku 1990 byl rehabilitován a vrátil se do diplomatických služeb: 1990–1993 pracoval jako rada-vyslanec na ZÚ ČSFR (později ČR) v Peking, 1993–1995 ve 4. teritoriálním odboru MZV (čínská problematika), 1995–1996 jako vědecký pracovník Ústavu mezinárodních vztahů. Od roku 1994 externě přednášel o současných problémech Číny a jejím postavení v asijsko-tichomořské oblasti na Fakultě me-

Obr. 4. P. Jan Maria Vianney Dohnal OFM

Obr. 5. JUDr. Vladislav Dřínek.

zinárodních vztahů VŠE a Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci.

Obr. 6. Hlucky kronikář Jan Dufka.

Jan Dufka (26. srpna 1909–21. října 1987)

Dlouholetý hlucký kronikář. Byl vychován v katolické rodině, otec zemřel, když mu byly čtyři roky. Matka se už neprovdala, takže bylo nutno, aby se brzy postaral o vlastní existenci. Ve 14 letech vstoupil do učení ke stolářskému mistrovi Antonínu Velčovskému. Po vyučení pracoval v Čechách, ve Slezsku a v Uherském Hradišti. Když potom nastoupil místo v Bařovské továrně ve Zlíně, absolvoval tam kurs mistra gumáren a také dva ročníky kursu figurálního kreslení ve zlínské Průmyslové škole umění.

Po návratu do Hluku pracoval v Autopalu jako skladník. Dlouhá léta dělal ve Sdruženém závodním klubu pokladníka a knihovníka a obětavě psal kroniku.

Obr. 7. Kronikář Josef Dufka.

Josef Dufka (28. září 1895–1. února 1973)

Josef Dufka se narodil v Hluku. Od svých deseti let se pohyboval po celém Rakousku-Uhersku.

V březnu 1915 byl odveden a 25. dubna 1915 nastoupil u 25. pěšího pluku a s ním byl odvelen na ruskou frontu, kde byl později zajat. V zajateckém táboře v Darnici se setkal s dalšími vojáky z Hluku. Z tohoto pobytu vzniklo několik desítek stran pamětnických zápisků. Josef Dufka zde líčí místy až krutě upřímně své zážitky z východního bojiště, kde se pohyboval na obou stranách fronty a prožíval neuvěřitelná dobrodružství. Tyto vzpomínky vyšly knižně v nakladatelství Ottobre 12 před vánocemi roku 2001.

V roce 1924 byl Josef Dufka zvolen obecním zastupitelstvem do letopisecké komise obce Hluku. Byl velmi agilní, navštěvoval archivy v Brně a Uherském Hradišti. Napsal šest sešitů pamětí a rodinné kroniky, ve kterých ovšem dokonale popsal i život obce. Poněvadž se jednalo o kroniky ryze soukromé, události zde zachytil bez ideologického zkreslení, které po oficiálních kronikářích vyžadovala komunistická mašinerie. Byl vzorný zemědělec, používal na svou dobu moderních metod a postupů a jako jeden z prvních využíval umělých hnojiv.

Obr. 8. Matouš Dufka.

Matouš Dufka (1907–1981)

Velký milovník a vyznavač lidového umění. Jeho sbírka výšivek a krojových součástí dokládá dlouhodobý vývoj hluckého kroje. Věnoval se přesné slovácké malbě ornamentu. Sám si maloval nábytek,

žůdra, hrnky, talíře. Důležitým motivem jeho zájmu byl Hluk. Bez jakékoliv finanční dotace vytvořil a poté daroval hlucké tvrzi erby všech hluckých pánů a velkou mapu národopisných oblastí. Patřil k zakladatelům Dolňáckých slavností, detailně zpracoval historii rodiny spisovatele Františka Kožíka.

František Hořínek (21. září 1887–1. dubna 1977)

JUDr. František Hořínek se narodil v Doloplazech u Olomouce. Vysokou školu vystudoval v Olomouci. V roce 1936 získal na právnické fakultě doktorát.

Do Hluku přišel v roce 1922 jako druhý ředitel Měšťanské školy. Zde se oženil s Antonínou Kožíkovou.

V Hluku velmi horlivě pracoval pro postavení budovy měšťanské školy, která byla otevřena 28. září 1930. Od roku 1926 do 1939 vedl obecní kroniku. Velmi se zajímal o dějiny Hluku. Jeho diplomovou prací byla kniha *Slovácké městečko Hluk*, která jeho přičiněním také vyšla knižně nákladem 500 výtisků.

V Hluku působil do roku 1939, poté odešel do Kunovic a nakonec do Ostravy, kde zemřel.

František Kožík (16. května 1909–5. dubna 1997)

Narodil se 16. května 1909 v Uherském Brodě. Do školy začal chodit v Kroměříži. Gymnázium vystudoval v Uherském Brodě a v Brně, kde se pak také stal studentem právnické fakulty. Zároveň s právy studoval i herectví na brněnské konzervatoři. V Brně absolvoval František Kožík ještě třetí vysokou školu, filozofickou fakultu. V letech 1933 až 1951 pracoval v Československém rozhlasu. Nejdříve v Brně a později v Praze.

V roce 1939 vydal svou snad nejproslulejší knihu *Největší z píerotů*, jež se okamžitě stala bestsellerem. Zmapovat celou jeho literární dráhu je velmi nesnadné. Vytvořil pět básnických sbírek, desítky románů, pohádky a povídky pro děti, životopisné monografie, divadelní i rozhlasové hry, cestopisy, operní i operetní libreta, televizní a filmové scénáře.

Jeho otec pocházel z Hluku. Do historie rodného kraje se Kožík vrátil knihou o fiktivním ochránci slováckého lidu v 17. století, nazvané původně *Na dolinách svítá*, později podle hlavního hrdiny Hejtman Šarovec. Její děj umístil do prostor hlucké tvrze. Po velkém úspěchu knihy byla tato historická stavba předtím určená k demolicí znovu obnovena.

Obr. 9. Řídící učitel JUDr. František Hořínek.

Obr. 10. Spisovatel František Kožík.

Obr. 11. Krejčí Jan Mitáček.

Obr. 12. Hlucký folklorista Vavřinec Mitáček.

Obr. 13. Spisovatel František Omelka.

Jan Mitáček (1904–1990)

Narodil se v Hluku, v mládí byl sokolem, vášnivým divadelním ochotníkem a také zpěvákem. Vyučil se krejčím u svého strýce, šil doma, a když vznikalo krojové oddělení družstva Slovač v Uherském Hradišti, stal se jedním z jeho prvních zaměstnanců. Později přešel pracovat do Letu, ale doma ho vyhledávali lidé toužící po kompletním kroji, či některé jeho součásti. Za půlstoletí oblékl do kroje nejen celé generace Hlučanů, ale i Ostrožskou Novou Ves, Blatnici, Blatničku, Ostrožskou Lhotu. Šil do Veselí nad Moravou, Kunovic, Míkovic i Strážnice. Nikdy mu ale nešlo jen o dobře odvedenou práci mistra krejčího, připojil se ke snahám všech, kteří usilovali o záchranu a obnovu kroje.

Vavřinec Mitáček (10. srpna 1901–24. února 1982)

Vždycky věřil v sílu lidové kultury a jí také věnoval prakticky celý svůj život. Spornou kapitolou v jeho životě je členství v organizaci Národopisná Morava v době protektorátu. Činnost mnohých v tomto spolku často hraničila až s kolaborací. Vavřín Mitáček snad ovšem členstvím v této organizaci nesledoval politické cíle. Šlo mu vždy především o lidovou kulturu. Stále měl kolem sebe skupinu spřízněnců, s jejichž pomocí dokázal udělat z Hluku pevnou baštu folklorního dění. Společně s primášem Hradišťanu Jaroslavem Staňkem organizoval první Dolňácké slavnosti v roce 1958. S malířem Dominem Černým a spisovatelem Františkem Kožíkem zase spojili síly k záchraně hlucké tvrze.

František Omelka (19. srpna 1904–23. června 1960)

Narodil se ve Starém Městě, vystudoval reálné gymnázium v Uherském Hradišti. Osudovým se mu stalo setkání s učitelkou Františkou Omelkovou. Ta jej nadchla pro kantořinu a tak po doplňovacím studiu nastoupil jako učitel na svou první štaci do Blatnice. Poté – již se svou ženou Františkou – učil ve Stříbrnicích a konečně pět let v Hluku. V té době už psal povídky a odborné časopisecké články. Knižní prvotinou byl soubor povídek ze života slováckých dětí *Hore dědinú* (1935). Nejvýše hodnoceny bývají historické povídky z moravskoslovenského pomezí *Komňanský hrdina* (1938) a *Štafeta* (1946), která byla také zdramatizována a dočkala se pěti cizojazyčných vydání.

Vedle prací beletristických najdeme u Františka Omelky i studie didaktické a pedagogické.

Františka Omelková (5. března 1907–18. října 1997)

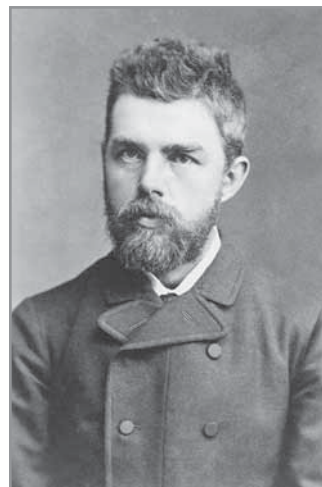
Manželka Františka Omelky. Psala povídky a bajky pro děti pod pseudonymem Jiřina Břízová. Uveřejňovala je v dětských časopisech *Mládí*, *Niva*, *Mladý čtenář*, *Srdíčko*, *Lípa*, *Klas*, *Mateřídouška* aj. V Moravském slově vyšly na pokračování dva romány: *Žena dvou mužů* (1940) a *Bloudění Pavla Mrázka* (1948). V roce 1997 vyšel její román *A byla svatba*, který z velké části napsala v Hluku.

Ouředníčkovi

Rodina Ouředníčkova (Auředníčkova) byla měšťanského původu a vlastnila v Hluku několik hostinců a obchodů. Jan Ouředníček (1826–1893) jako bývalý poštmistr, obchodník a ve stáří coby výměnkář bydlel v domě č. p. 55. Byl synem Jana Ouředníčka hostinského v Hluku a jeho manželky Kateřiny z rodu Jana Hegera hostinského v Mistřicích. Manželka Tekla (1831–1914) byla dcera Jana Wittha domkáře ve Slavkově, zemřela v Brně a v Hluku je pochována spolu s manželem. Jan Ouředníček jako obchodník zastával od roku 1869 funkci výpravčího – expedienta prvního poštovního c.k. úřadu v Hluku. Tuto funkci pak později v roce 1882 přebíral i jeho syn František, který byl v roce 1910 jmenován poštmistrem a hlucká pošta tak postoupila do třídy poštmistrovských úřadů. Funkci poštmistra zastával až do roku 1914. V té době vlastnili Ouředníčkovi nejenom obchody (č. p. 220, č. p. 153), ale i dnešní Šumpolcovo. V letech 1902–1904 byl František Ouředníček hluckým starostou. Rodina vlastnila pozemky v katastru a pronajímala je do pachtu rolníkům za rozumnou cenu. Vlastnila také vinný sklépek na ul. Hlavní na horním konci proti domu č. p. 475. František Ouředníček byl k hluckým občanům štedrý. Ve své závěti už v roce 1925 dal 5 000 Kč na fond pro invalidy a sirotky do 16 let a pro vdovy po padlých vojínech světové války. Nejvýznamnějším počinem, ale bylo založení Nadace Františka Ouředníčka, kdy věnoval Hluku 30 000 Kč, aby úroky z nich mohly být každoročně rozděleny mezi chudé a pilné žáky. Dalších 25 000 Kč pak určil na zřízení stipendia pro studující středních škol.

Antonín Pospíšek (16. ledna 1888–6. listopadu 1977)

Narodil se v Hluku. V roce 1912 absolvoval varhanickou školu v Brně, jejímž ředitelem a učitelem byl Leoš Janáček. Od roku 1912 až téměř do konce života byl Antonín Pospíšek v Hluku varhaníkem. V letech 1915–1918 pobýval na bojištích 1. světové války. V roce 1923 otevřel v Hluku mlékárnu. V letech 1931–1938 byl starostou.

Obr. 14. Hlucký obchodník a starosta (1902–1904) František Ouředníček.

Obr. 15. Hlucký varhaník a starosta (1931–1938) Antonín Pospíšek.

Obr. 16. Etnograf Dr. Ladislav Rutte.

Ladislav Rutte (5. května 1893–3. února 1967)

Jeden z generace českých a slovenských etnografů, která mezi oběma válkami dotvářela strukturu příznivou pro rozvoj a zpopularizování etnografie a folkloristiky jako národní vědy.

Přestože byl rodem Pražan, dokázal Ladislav Rutte splynout se Slováckem a jeho rázovitou lidovou kulturou tak, jako by na Slovácku spatřil světlo světa. Z tohoto hlubokého citového vztahu také rostlo nezměrné nadšení a odhodlání k práci. Od roku 1920 se usadil v Uherském Hradišti, po roce 1936 působil i ve Zlíně. Jeden ze zakladatelů krůžkařského hnutí, obdivovatel a sběratel lidového umění, publicista. Usiloval o začlenění prvků lidové kultury do soudobého životního stylu. Svě rozsáhlé sbírky lidového umění soustředil do mařatické chalupy postavené ve slováckém stylu.

Byl jakýmsi "manažerem" hluckých folkloristů. Jeho zásluhou vystupovali Hlučané na velkých folklorních přehlídkách po celé zemi a díky němu se také s jízdou králů předvedli přímo v Praze před prezidentem Masarykem.

Oženil se s Hlučankou Antonií Mitáčkovou a je v Hluku také pohřben.

Jan Smital (1896–1955)

Akademický malíř. Pocházel z Loštic na Hané. Studoval na pražské akademii u prof. Nechleby. Po vystudování na akademii absolvoval studijní cesty do Bulharska, Alžír, Jugoslávie, na Podkarpatskou Rus a na delší dobu na Moravské Slovácko do Hluku. V roce 1935 až 1945 pobýval v Hluku, kde se také oženil. Jeho manželkou se stala Zdena Hronková dům č. p. 155 (Lidový dům), kde bydleli a kde měl mistr svůj ateliér. Hluk se pro něj stal výrazným zdrojem inspirace. Jeho akvarely se hlásí k jednotlivým částem samotného města a jeho okolí, známá byla Panna Maria v hluckém kroji, kterou namaloval na stropě kostela sv. Vavřince.

V roce 1945 odešel do Olomouce. V roce 1952 se stal předsedou Krajského střediska výtvarných umělců v Olomouci. Jeho další tvorba byla poplatná komunistické ideologii. Maloval stavby socialismu, hranickou cementárnu, rozorávání mezí a jiné.

Martin Šimčík (6. listopadu 1895–3. června 1967)

Narodil se v Hluku, poslední léta svého života prožil v Dolním Němčí. Byl kapelníkem hlucké dechovky a proslavil ji po celé naší vlasti. Pod jeho vedením koncertovali Hlučané ve Vídni, v Praze,

Obr. 17. Malíř Jan Smital.

Obr. 18. Hlucky kapelník Martin Šimčík.

Brně, Karlových Varech Ostravě, Bratislavě, Gottwaldově, Trenčíně, Žilině v Piešťanech, na Máchově jezeře a na mnoha dalších místech. Napsal celkem 77 skladeb, z toho deset smutečních pochodů, dva veselé pochody, čtyři směsi slováckých písní, dvě směsi světových písní, 62 náboženských písní – čtyři z nich jsou uvedeny v tištěném česko-bratrském kancionálu.

Milan Rastislav Štefánik (21. července 1880–4. května 1919)

V letech 1913–1918 organizoval československé legie v Srbsku, Rumunsku, Rusku, Itálii a v roce 1918 protisovětskou intervenci na Sibiři. Byl členem Národní rady v Paříži a první československý ministr národní obrany. Je spolu s Tomášem Garriguem Masarykem a Edvardem Benešem považován za zakladatele Československa.

Pro Hluk je zajímavostí, že v letech 1902–1904 se Štefánik seznámil a spřátelil na Javůrině s hluckým rodákem Františkem Paškou, který studoval v Praze klasickou filosofii. O prázdninách 1903 navštívil Štefánik ještě s dalšími druhy Pašku v Hluku v č. p. 212. V Hluku je hostil známý mecenáš a lidumil lékař Bohumil Fiala.

Dne 5. června 1938 byla Milanu Rastislavu Štefánikovi odhalena na fasádě hlucké školy pamětní deska.

Cyril Šumbera (3. července 1901 Hluk–10. května 1944 Drážďany)

Narodil se v chudé dělnické rodině. Stál u zrodu Dělnické tělocvičné jednoty v Hluku a byl spoluzakladatelem komunistické strany na Slovácku. V roce 1941 se stal členem druhého ilegálního vedení Komunistické strany Československa, kde měl na starosti organizaci tisku ilegálních stranických novin.

Po atentátu na Reinharda Heydricha byl dne 7. července 1942 agenty fašistické tajné policie zatčen. Po téměř dvouleté cestě nacistickými věznicemi na Pankráci, v Terezíně, v Berlíně a v Drážďanech byl Cyril Šumbera odsouzen k trestu smrti a 10. května 1944 v Drážďanech popraven.

Stanislav Vavřínek ml. (narozen 1972)

Dětství strávil v Hluku. Na brněnské konzervatoři vystudoval flétnu a dirigování. Ve studiu dirigování pak pokračoval na pražské Akademii múzických umění v Praze u profesorů Elišky, Vajnara a Štycha. Po dokončení AMU absolvoval mistrovské kurzy Roberta Benziho ve Švýcarsku. V letech 1994–1998 byl hlavním dirigentem Pražského studentského orchestru, který pod jeho vedením získal řadu ocenění.

Obr. 19. Milan Rastislav Štefánik.

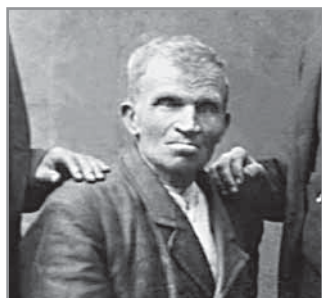
Obr. 20. Cyril Šumbera.

Obr. 21. Stanislav Vavřínek.

Jako host spolupracoval s více než třiceti symfonickými i komorními orchestry, jako např. Státní filharmonie Brno, Pražská komorní filharmonie, Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK, Slovenská filharmonie, Gdaňská filharmonie a další. Dirigoval v Německu, Rakousku, Belgii, Švýcarsku, Polsku, Španělsku či Japonsku.

Spolupracoval s nejlepšími sólisty, mimo jiné s Ivanem Moravcem, Ivanem Kusnjerem, Václavem Hudečkem, Dagmar Peckovou a Pavlem Šporclem. Vystoupil na řadě významných festivalů, např. MHF Shizuoka, MHF duchovní hudby Brno, MHF Pražský podzim či MHF Pražské jaro. Natočil devět CD s díly Mozarta, Haydna, Dvořáka, Čajkovského, Sternwalda, Bartóka, Šostakoviče a dalších. Od září roku 1998 působí jako dirigent, od ledna 1999 jako šéfdirigent Jihočeské komorní filharmonie České Budějovice.

Obr. 22. Josef Velčovský.

Josef Velčovský (20. července 1834–23. května 1903)

Velmi čilý a podnikavý člověk. Do Hluku přišel začátkem sedmdesátých let 19. století. Jako zástupce různých továren zprostředkoval Hlučanům na přelomu 19. a 20. století za výhodných platebních podmínek i na splátky stroje, pluhu, ale třeba i hodiny a další technické vymoženosti.

Nakoupil také několik hektarů ladem ležících pozemků na Kobylíci a zalesnil je. Vytvořil tím příklad, že i těžko obdělátné pozemky mohou po delším čase přinášet užitek.

Před svou smrtí zřídil nadaci, z jejíhož úroku byly děti z první třídy každoročně na den sv. Josefa obdarovány drobnými dárky. Rodina Velčovských se ze všech sil snažila tuto bohu libou zvyklost dodržovat, avšak za druhé světové války nadace zanikla.

Obr. 23. Objevitel velkomoravského Veligradu Antonín Zelnitius.

Antonín Zelnitius (1876–1957)

Od 15. listopadu 1922 do 14. září 1923 působil v Hluku jako učitel. Bývá považován za vlastního a v podstatě jediného objevitele velkomoravského Veligradu na území dnešního Starého Města u Uherského Hradiště. Jeho význam tkví v tom, že dokázal přesvědčit jak staroměstské obecní zastupitelstvo, tak některé přední osobnosti o nezbytnosti podniknout v trati "Na Valách" záchranný výzkum. Z jeho iniciativy byl také 27. prosince 1922 založen Musejní spolek Starý Velehrad–Staré Město.